

Den næste sag på dagsordenen var:

Valg af 1 medlem til udetillægsnævnet (i stedet for Henry L. W. Jensen).
(Jfr. tidenden sp. 90).

Valgt blev: *Per Federspiel*.

Den næste sag på dagsordenen var:

Valg af folketingets ombudsmand.

(Ombudsmandsudvalgets betænkning og indstilling findes i tillæg B. sp. 67).

Formanden: Ombudsmandsudvalget har indstillet, at professor, dr. jur. Stephan Hurwitz genvælges til folketingets ombudsmand.

Jeg gør opmærksom på, at personer, der bringes i forslag, i henhold til forretningsordenen ikke kan drøftes. Derimod kan der stilles andre forslag.

Ønsker nogen at bringe andre i forslag? (Ophold). Det er ikke tilfældet.

Forslaget om at genvælge professor, dr. jur. *Stephan Hurwitz* til folketingets ombudsmand

vedtoges enstemmigt med 120 stemmer.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Fortsættelse af første behandling af forslag til finanslov for finansåret fra 1. april 1961 til 31. marts 1962.

(Foregående forhandling findes i tidenden sp. 116 og 184).

Forhandlingen genoptoges.

Anders Andersen: Jeg skal på mit partis vegne fremsætte nogle betragtninger i anledning af det foreliggende finanslovsforslag.

I de årlige finanslove sammenfattes jo en væsentlig side af hele det lovgivningsarbejde, som i øvrigt foregår i folketinget. Finansloven er så at sige en opsummering af alle de mange enkelte loves virkninger på statens udgifter og indtægter. Derved giver finanslovdebatten en naturlig anledning til et forsøg på en samlet vurdering af statens virke i samfundets økonomi, en vurdering, der naturligvis må ske på bag-

grund af den økonomiske udvikling i det hele taget.

Også i det sidst forløbne år har Danmarks økonomi været præget af de gunstige konjunkturer for store dele af vort erhvervsliv. Den høje beskæftigelse, som vi kunne glæde os over i 1959, er bevaret i 1960, ja, endog yderligere øget, så problemet mange steder har været overhovedet at skaffe arbejdskraft. Der kan vel i denne forbindelse være grund til at understrege det uhyre gode, som den høje beskæftigelse er for vort samfund. Jeg tænker her ikke alene på den økonomiske værdi, det har at undgå det spild, som en betydelig arbejdsløshed uvægerligt indebærer, men jeg tænker også på de rent menneskelige værdier ved en høj beskæftigelse.

Vi kan naturligvis ikke i glæden over den høje beskæftigelse se bort fra, at der også i dens kølvand er fulgt en række problemer. Vi kan især ikke gøre det på baggrund af den uro, som i det sidste års tid har gjort sig gældende på arbejdsmarkedet; men lad mig sige det straks: disse problemer er, omend alvorlige nok, dog af en ganske anden karakter end arbejdsløshedens dystre problem.

Vi er ikke igennem vor økonomiske politik alene herrer over beskæftigelsens udvikling her i landet. Var det tilfældet, er jeg i hvert fald overbevist om, at en høj beskæftigelse havde været et mere fremherskende træk i de senere års økonomiske historie, end tilfældet faktisk har været. Vi behøver blot at gå 2-3 år tilbage for at finde perioder med virkelig betydende arbejdsløshed, men naturligvis kan en lang række indenlandske faktorer, hvoriblandt den økonomiske politik er én, men vel ikke den eneste, præge udviklingen inden for de rammer og de muligheder, som afstikkes af de udefra kommende konjunkturer. Vi kan igennem vore handlinger afgøre, om vi vil udnytte de udefra kommende muligheder mere eller mindre godt. De ydre vilkår har f. eks. i det sidste par år givet mulighed for en høj beskæftigelse, og jeg håber, at den forståelse også må brede sig på arbejdsmarkedet, at vi ikke forskertser disse muligheder, men at vi må og skal løse også den høje beskæftigelses problemer.

De ydre vilkår — ja, blandt disse må i første række nævnes det sidste par års